

wa pelle mīkski arvada. Ouna piud
woib ka iggaüks ilma waewata tasmatada
ja seit ouna wreest ádikost ehha. Monni
perrenaene woiks ennesete head kulga rah-
ha kogguda, kui temma ni paljo ádikost
teeks, et temmal täks üht oesa müa. Se
elleks wågga hea, kui perrenaesed meie muul
ka wöttakid ielle öppetusse járrele tehha.
Nemmad woikid isseenestele ja teile in-
nimestele häddas abbi tehha, ja mitme haig-
usse eest ennest hoida, mis nüud monne
külgje hakkavad. Se peaks ja muidagi
meie keige surem hool ollema, omma ter-
wisse ja ello eest keigipidri hoolt piddoda,
ja Jumala andid prukida, mis ten ma-
meie ihho toidusseks, terwiseks, ja ab-
biks hädda sees meile on andnud. Müud
kui ma rahval wiaga on sūs peamad nem-
mad essite meisa minnema. Monned on
moisast laugel, et mitte varsti ei woi abbi

sa

sada. Monned vottwad ni lava, kui nad
näwad et õige pitsas käes on. Siis vast
lähhåwad nemmad moisa mannematte ehk
teiste hea innimeste palvele, ja siis sünib
saggedaste et ükski rohki ehk nou ennam ei
aita. Se juhtub jo saggedaste et innimen-
ne ennast raiub ehk leikab, et minnestus
peale tulleb, et mitmesugused haigusseid
ühe maia ehk külla sees liguwad. Kui
nüud ühhelgi abbi ei olle, ja ükski abbi ei
tea, kas siis tulleb inimes panna, kui mit-
mesugused willetsused ma-rahwale juh-
tuwad, mis nis ei olles sündinud, kui
nemmad olleksid teádnud ennast selle eest
hoida. Se on ilka tössi, et innimesed
mitme hädda, mitme haigusse eest ennast
woikid hoida, kui nemmad agga wöttak-
sid öppida ja tähhele panna, mis abbi sa-
dab ja mallo wåhhåndab. Kui nemmad
öigel aial abbi otjihid, ja kui neil nisug-
gu.